Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованŷ.

Рекламаціи неопечатанŷ вôльнŷ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на четверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на четверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 174. | Нинѣ: Завтра: | гр. | 7 Отрокôвъ Предпр. Пр. | рим. | Роха Анастаз. | Второкъ 4 (16) серпня 1892. | Всхôдъ сонця 4 г. 57 м.; заходъ 7 г. 9 м. Баром. 768 терм. + 23·0° + 10·0°. | Рôкъ II.

Цѣкавŷ вѣсти зъ Болгаріи.

Якъ звѣстно, ѣздивъ президентъ болгарского кабінету Стамболовъ до Константинополя, де єго принимали зъ дуже великими почестями. Стамболовъ бувъ насамперед на приватнôй авдіенціи у султана, а вийшовши зъ вôдтамъ зробивъ візиту болгарскому екзархови. На приказъ султана вôдбувъ ся также у великого візира пиръ въ честь Стамболова. Взагалѣ приняте Стамболова въ Константинополи було того рода, що звернуло увагу всѣхъ на себе и кажуть загально, що єго гостина въ турецкôй столици має велике значѣне політичне. Софійска „Свобода“ подає теперь найважнѣйшŷ уступы зъ розмовы Стамболова зъ султаномъ. Султанъ повитавши Стамболова ґратулювавъ єму до єго веденя справъ державы и высказавъ ся дуже похвально о єго здôбностяхъ та зручности, яку вôнъ проявляє въ веденю и залагоджуваню болгарскихъ справъ а вôдтакъ сказавъ єму, що интересує ся дуже Болгаріею и признасть князя, скоро надôйде до того вôдповѣдна хвиля. Султанъ радивъ болгарскому правительству, щобы оно слухало єго рады. Стамболовъ подякувавъ султанови за єго прихильнôсть и сказавъ, що буде вôдтакъ зъ єго радами поступати, бо народъ болгарскій переконаный, що єго интересы звязанŷ тѣсно зъ интересами турецкои державы. Вôнъ полишає єму рѣшене въ справѣ признаня князя, которого народъ любить и єсть єму прихильный та высоко єго поважає. Султанъ высказавъ тогды Стамболову своє вдоволене и дарувавъ єму на памятку прекрасну золоту табакерку высаджену густо діямантами, а до того сказавъ, що може незадовго надѣлить єго ще й однымъ изъ найвысшихъ ордерôвъ отоманьскихъ. То суть найперш вѣсти, якŷ наспѣли о подорожи Стамболова до Константинополя. Чого вôнъ тамъ властиво ѣздивъ и що зорудувавъ, то покаже мабуть недалека будучнôсть. Що поѣздка Стамболова до Константинополя не була лишь звичайною прогулькою для розрывки, якъ то декотрŷ ґазеты доказують, то рѣчь певна.

Тайнымъ документамъ, якŷ оголошує „Свобода“, нема кôнця. Мы згадували вже коротко про чотиры документы, выкраденŷ зъ тайного архіву россійского консуляту въ Рущуку, а котрŷ вôдносять ся до сербского митрополита Михаила зъ того часу, коли вôнъ утѣкъ бувъ до Болгаріѣ и хотѣвъ зъ вôдси перенести ся до Россіѣ. До тыхъ документôвъ, котрŷ подає Якобзонъ и пôдъ котрыми пôдписує ся „Русскій“, додавъ вôнъ вступне слово, въ котрôмъ каже, що оголошує ихъ длятого, щобы вôдповѣсти доказомъ для тыхъ, котрŷ кажуть, що документы, оголошуванŷ въ болгарскôй урядовôй ґазетѣ не суть правдивŷ. Вôнъ вôдзываєсь до совѣсти митрополита Михаила и каже, що вôнъ чей не буде оспорювати правдивôсть тыхъ документôвъ.

Першій зъ тыхъ документôвъ, то шифрована телеґрама шефа азійского департаменту до россійского ґен.-консуляту въ Рущуку зъ дня 5 цвѣтня 1884 року. Въ телеґрамѣ тôй наказує ся выплатити митрополитови Михаилови 10.000 франкôвъ зъ резервового фонду консуляту за подвôйнымъ квитомъ. По тôмъ слѣдує тайна инструкція азійского департаменту для згаданого консуляту зъ 10 цвѣтня 1884, въ котрôй каже ся, що непощастившій ся національный рухъ въ Зайчарѣ и другихъ сербскихъ мѣстахъ, якъ также ворогованє короля Миляна, змусили митрополита Михаила утѣкати до Болгаріѣ. Въ тôй инструкціи представляє ся митрополитъ яко проводиръ сербскои партіѣ, котрый старає ся завести въ Сербіи знову россійскій вплывъ и розбудити въ народѣ прихильнôсть для преданнои Россіѣ сербскои династіѣ Караджорджевичôвъ. Письмо то вказує на тŷ переслѣдуваня, на якŷ нараженый митрополитъ вôдъ сербскихъ властей, а вôдтакъ вказує ся и на то представлене, яке зробило сербске міністерство правительству болгарскому въ справѣ перебуваня митрополита въ Болгаріи. Въ письмѣ тôмъ поручає ся митрополита якъ найгорячѣйшôй опѣцѣ россійского консуляту въ Болгаріи и додає ся, що міністеръ справъ внутрѣшныхъ Ґірсъ на предложене радника державного Понина, пôдперте оберпрокуроромъ св. синода, постановивъ вызначити митрополитови 10.000 франкôвъ рôчнои запомоги зъ взгляду на то, що вôнъ не має нѣякихъ средствъ до удержаня. До сего письма бувъ долученый чекъ на 10.000 франкôвъ, котрый мавъ служити на покрыте 10.000 франкôвъ, котрŷ мали выплатити ся митрополитови на пôдставѣ згаданои повысше телеґрамы, тымчасомъ зъ резервового фонду консуляту.

Третій документъ то также тайна инструкція зъ дня 4 мая 1884 р. зъ числомъ 930, въ котрôй шефъ азійского департаменту повѣдомляє ґен.-консулятъ въ Рущуку, що митрополитъ Михаилъ за посередництвомъ оберпрокурора св. синода старає ся о позволене єму осѣсти стало въ Россіи. Шефъ азійского департаменту каже, що въ засадѣ нема

Дагомейскŷ амазонки.

Коли у насъ по нещасливôй вôйнѣ въ 1866 р. пôшла була перша чутка про нову орґанізацію арміѣ и новый порядокъ службы у войску, хтось дотепный пустивъ поголоску, що й дѣвчатъ будуть брати до войска. Думаєте, що нашŷ дѣвчата, особливо по селахъ, взяли то за жартъ? Дежь тамъ; таки направду повѣрили тому. Пôшовъ бувъ великій страхъ и сумъ. Декотрŷ мамы вже заздалегôдь стали бѣдкати ся й мало що таки не заводили; кума кумѣ жалувала ся, що ось то не досыть „имъ“ хлопцѣвъ, але хотять брати ще й дѣвчата — не що, лишь таки конець свѣта вже настає. А дѣвчата й мѣжь собою гуторили: „На що „имъ“ насъ — пытали труслив̂ŷ — що мы тамъ будемо робити? Вôдважнѣйшŷ на то казали: „Чому на що? Будемо хлопцямъ ѣсти варити.“ Декотра розумнѣйша, що вже бувала „въ свѣтѣ“, — пôвъ милѣ вôдъ села на службѣ въ мѣстѣ, поучала: „Нѣ, не ѣсти варити, а будемо въ шпитали недужихъ та раненыхъ доглядати. Кожда розбирала по свому а всѣ таки вѣрили, що ихъ незадовго будуть убирати въ мундуры, лишь не могли якось нѣякъ вгадати, чи ихъ будуть стричи, якъ хлопцѣвъ, чи нѣ. Всѣ дивували ся, що се такого настало на свѣтѣ, що вже й дѣвчатъ будуть брати до войска. Та й не диво; того ще не бувало, щобы дѣвчата служили у войску. Тогды бачите, ще нѣхто, навѣть ученŷ не знали, що єсть на свѣтѣ такій край, де войско зъ самыхъ дѣвчатъ; була вправдѣ зъ давенъ давна якась чутка про дѣвчатъ-воякôвъ, що то ихъ звали „амазонками“, але тому не хотѣвъ нѣхто вѣрити; казали, що то лишь така байка, котру выдумали були собѣ старŷ Греки. А цѣкава рѣчь послухати про ту байку про амазонки.

Десь далеко надъ Чорнымъ моремъ, коло рѣки Ирісъ (нинѣ рѣка Єшіль-Ирмакъ въ Малôй Азіи) — такъ оповѣдали собѣ старŷ Греки — єсть такій край, де нема мужчинъ, лишь самŷ жѣнки и дѣвчата. Они нелюблять мужчинъ и скоро имъ лишь дѣти народять ся, то вôдганяють своихъ чоловѣкôвъ вôдъ себе, а навѣть вôдсылають имъ хлопцѣвъ, скоро пôдростуть; задержують лишь дѣвчата, зъ котрыхъ вôдтакъ ихъ королева робить собѣ войско. Тымъ дѣвчатамъ выпалюють лѣву грудь, абы они могли тымъ лекше натягати лукъ при стрѣляню. Вôдъ того то й пôшла ихъ назва „амазонки“, що значить „безгрудŷ“. Коли однакожь Греки прийшли пôзнѣйше въ тŷ стороны, де мали жити тŷ амазонки, и тамъ ихъ не застали, почали доказувати, що они живуть десь дальше на пôвночи. Они казали, що тŷ амазонки дуже завзятый народъ жѣночій, ведуть зъ каждымъ вôйну и всѣхъ побивають; колись давно они напали були навѣть на Грецію и Греки ледви ихъ позбули ся. Вôдъ Грекôвъ перейшла та байка о амазонкахъ ажь до нашихъ часôвъ, але ще до недавна не умѣвъ нѣхто сказати, чи то правда, що суть якŷсь амазонки и де они. Коли Колюмбъ вôдкрывъ Америку, то говорено, що тŷ амазонки живуть въ полудневôй Америцѣ надъ якоюсь великою рѣкою и зъ того пôшла назва тои рѣки: Амазонка. Пôзнѣйше говорено, що амазонки живуть десь въ Африцѣ, але де, не умѣвъ также нѣхто сказати; ажь ось кôлька лѣтъ тому назадъ пôшла була перша певна вѣсть про амазонки, а теперь и вповнѣ потвердила ся. Амазонки знайшлись таки въ Африцѣ въ краю званôмъ Дагомей, лишь они не творять тамъ окремый народъ жѣночій, а живуть разомъ зъ мужчинами; єсть то лишь войско зъ самыхъ дѣвчатъ, котре становить ґвардію дагомейского короля. Якъ разъ теперь ведуть Французы вôйну зъ королемъ дагомейскимъ Беганзіномъ, тожь думаємо не вôдъ рѣчи буде, довѣдатись дещо про той край и єго войско жѣноче.

На полудневôмъ побережу пôвнôчно-захôдной Африки надъ заливомъ Белінъ, єсть край, що зве ся Дагоме або Дагомей. Якъ далеко сей край сягає, годѣ знати, бо разъ не можна тамъ свобôдно ходити, а вôдтакъ и не має вôнъ докладно означеныхъ границь. Кôлько въ нѣмъ людей, также не знати докладно; Французы кажуть, що тамъ живе не бôльше якъ 200.000 чорныхъ людей, муринôвъ, зъ котрыхъ одна часть, та, що панує въ краю, єсть зъ лиця навѣть досыть хороша и интеліґентна, друга же часть дуже погана. Высша, пануюча кляса, называє себе и свою мову Фонъ або Фавінъ. Вѣры не мають тŷ люде

нѣякихъ трудностей, щобы митрополитъ мôгъ осѣсти въ Россіи, але жадае, щобы вôнъ подавъ насампередъ мѣсце, де хоче осѣсти, и тй особы, котрй хоче зъ собою привезти. Письмо се кôнчить ся словами: „Мушу додати, що намъ зъ многихъ причинъ политичныхъ було бы дуже на руку, колибъ вы старали ся по можности вôдклонити митрополита вôдъ его намѣреня осѣсти въ Россіи.“

Наконець четверте письмо, зъ дня 12 мая 1884 зъ числомъ 146, то вôдповѣдь ґен.-консуляту въ Рущуку, въ котрôмъ шефови азійского департаменту подае ся до вѣдомости, що митрополита таки конче хоче перенести ся до Россіѣ; вôнъ думае осѣсти въ сербскôмъ монастири въ Москвѣ и возьме туды зъ собою одного архимандрита.

Можна собѣ легко представити, яке враженѣ мусѣли сй документы зробити въ Сербіи, а о правдивости ихъ годѣ сумнѣвати ся.

Холера.

Вôдъ кôлькохъ днѣвъ въ часописяхъ краевыхъ и вѣденьскихъ появляють ся вѣсти, будьто бы Правительство заказало сего року вôдпустъ въ Кальваріи Зебжидôвской. Въ виду того мы уповажненй заявити, що вѣсти тй не мають пôдставы. Правдою есть лише, що ц. к. Намѣстництво приказало не пускати богомольцѣвъ зъ Россіѣ на Кальварію; а краевому населеню нѣхто не зборонюе ити на прощу. Ц. к. Намѣстництво старало ся лише при помочи власныхъ урядôвъ, ординаріатôвъ, священикôвъ и начальникôвъ громадъ, щобы они вôдраджували людямъ ити на вôдпустъ. Хто знае спосôбъ житя нашихъ людей на вôдпустахъ, той въ нинѣшну грôзну хвилю не буде дивувати ся тымъ старанямъ ц. к. Намѣстництва. И годѣ также порôвнувати зборы люде на вôдпустѣ такôмъ, якъ кальварійскій, въ однôй мѣсцевости, зъ войсковыми маневрами, розложеными на дуже великихъ просторахъ краю, тымъ бôльше, що о належне запровіянтоване войска постарано ся, а Правительство зовсѣмъ добре знае станъ войска и що чинити въ грôзнôй потребѣ. Правительство краеве выслало до Кальваріи комісію санітарну, котра урядуе тамъ уже тыждень.

Пôсля безусловно автентичнои вѣсти зъ Варшавы въ мѣстѣ тôмъ и въ цѣлôмъ Королевствѣ польскôмъ не стверджено дотеперь анѣ урядово анѣ науково нѣ одного выпадку холеры, хоч тамъ и приѣздять люде зъ мѣсць холеричныхъ. А якъ тôлько лучить ся де якій пôдозрѣлый выпадокъ, то розслѣджують его зъ всякою точностю.

Вѣсть подана деякими ґазетами будь то бы въ Шклѣ, купелевôмъ мѣсци коло Яворова а такъ само въ Мышинѣ коло Коломыѣ появила ся холера, не потверджуе ся доси; здаесь, що то були що найбôльше лишь проявы якоись бѣгунки, котра въ теперѣшну пору, коли тôлько лишь и бесѣды, що про холеру, дали причину до вѣстѣ про появленѣ ся холеры въ тыхъ мѣсцевостяхъ.

Зъ Петербурга доносять, що тамъ вчера померло 13 особъ на холеру, а въ Москвѣ було того самого дня пять выпадкôвъ смерти. Потверджуесь также вѣсть, що холера въ Нижнôмъ Новгородѣ лютить ся страшно, мимо всякои енерґіѣ тамошного ґен.-ґубернатора Баранова. А що то енерґічный ґубернаторъ, то доказуе знову оденъ новый фактъ. Якійсь арештантъ удававъ, що занедужавъ на холеру, и выкликавъ въ цѣлôмъ кріміналѣ страшенный переполохъ. Барановъ взявъ ся его лѣчити и передовсѣмъ казавъ ему дати — 25 букôвъ. Правительство россійске выслало кн. Дундукова Корсакова на Уралъ, абы вôнъ тамъ ставивъ шпиталѣ холеричнй и орґанізувавъ службу санітарну.

Зъ Константинополя доносять, що холера збôльшае ся не лишь въ Персіи, але и въ сусѣднихъ округахъ на Кавказѣ. Въ Ериванѣ и въ Карсѣ число недужихъ и помершихъ есть бôльше якъ въ Баку и въ Астраханѣ. Порта постановила знову завести кордонъ вздовжь перскои границѣ.

„Тифліскій Вѣстникъ“ доносить, що въ Персіи появила ся якась пошесть гôрша вôдъ холеры, на котру не знають лѣкарѣ нѣякого способу. Тѣло покрывае ся плямами и чоловѣкъ умирае.

Перегляд політичный.

Законъ о увôльненю будынкôвъ для робôтникôвъ вôдъ додаткôвъ до податкôвъ ухваленый галицкимъ Соймомъ одержавъ найвысшу санкцію.

Vaterland оголосивъ вôдозву консервативнои партіѣ, въ котрôй она домагае ся для себе такои самои ґарантіѣ, яку мае лѣвиця, особливо же, щобы соймы краевй були скликуванй що року.

Переговоры межи Россіею а Нѣмеччиною въ справѣ торговельного зближеня ся обохъ державъ до себе закôнчили минувшои середы; результатъ ихъ поки що незвѣстный.

Новинки.

Львôвъ дня 15 Серпня.

— Громадѣ Попиковиця мала, въ повѣтѣ бродскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— Приготовленя на приѣздъ Є. Вел. Цѣсаря. Комісія декораційна ухвалила выставити передъ дворцемъ зелѣзницѣ пôдвысшене (естраду) для репрезентаціѣ мѣскои. Цѣле мѣсце передъ дворцемъ буде прибране щоглами зъ фестонами, хоругвами и гербовыми щитами. Передъ палатою Намѣстника вже ставлять браму зъ зелѣзныхъ руръ ґазовыхъ, а на просторѣ вôдъ палаты Намѣстника до палати соймовои будуть горѣти свѣчники въ видѣ звѣздъ, слимакôвъ, смолоскôпъ и т. п. Специяльна комісія рѣшила купити для президента мѣста золотый ланцухъ и два меншй ланцухи для віцепрезидента и першого вôдпоручника и 97 вôдзнакъ для мѣскихъ радныхъ. Для президента закуплено вже нову упряжь до нового повоза. Зголошеня членôвъ товариствъ музичныхъ приймае п. Ромуальдъ Макаревичь, аранжерь серенады, у Львовѣ, площ Хорущины, ч. 4.

— Именованя и перенесеня. П. Намѣстникъ именувавъ ц. к. ветеринаря повѣтового, Іосифа Лянґґавва, ц. к. ветеринарійнымъ концепістомъ при гал. ц. к. Намѣстництвѣ, а ц. к. пов. ветеринаря, Олександра Ґотліба перенѣсъ зъ Дрогобича до Бялои.

— Конкурсы. Въ корпусѣ ц. к. галицкои сторожи скарбовои буде небавомъ около двѣста посадъ стражникôвъ скарбовыхъ до обсады. Ц. к. стражникъ скарбовый мае такй доходы: Платня 1 зр. 10 кр. денно, додатокъ на одѣжь рôчно 60 зр., додатокъ на амуніцію 1 зр. 50 кр. рôчно, додатокъ на постелю 8 зр. рôчно и вôльне мешкане въ касарняхъ. Кандидаты старяючй ся о посады, мають внести власноручно написанй подання до ц. к. краевои Дирекціѣ скарбовои у Львовѣ и дати доказы, що не переступили ще 35 року житя, що всякй обовязки войсковй сповнили, вôдтакъ якй школы кôнчили и чимъ дотеперь занимали ся. Першеньство мають тй, що покôнчили кôлька клясъ ґімназіяльныхъ. Коли бы за мало було такихъ, що вже вôдбули службу войскову або перейшли всѣ клясы бранки, то вымково будуть приниманй и такй, що ще не ставились до войска. Такй мусять мати скôнченый 17 рôкъ житя и вôдповѣдну науку. Въ ц. к. фаховôй школѣ промыслу деревного опорожнена посада учителя рысункôвъ и модельованя, призначена для рѣзбярôвъ. Платня 1000 зр. Речинець до 22 серпня. — Въ рôльничôй школѣ въ Дублянахъ опорожнена по-

нѣякои, молять ся до всѣлякихъ божкôвъ поливаючи присвяченй имъ предметы оливою, и убивають имъ на жертву людей; на яке велике свято рѣжуть своимъ богамъ по двѣста або пятьсотъ людей на разъ, особливо тыхъ, що зловлять ихъ въ войнѣ. Давный ихъ король Ґезо, що померъ въ 1858 р. заказавъ бувъ за намовою Анґлійцѣвъ убивати людей богамъ на жертву, але теперѣшный запровадивъ на ново давный звычай. Жѣнки у Дагомейцѣвъ не мають нѣякого значѣня, уважають ся просто за невôльницѣ, а мужчины женять ся въ той спосôбъ що купують собѣ жѣнокъ, на кôлько ихъ стати. Край Дагомейцѣвъ есть дуже рôвный и теплый, въ пôвнôчнôй части здоровый и дуже урожайный. Тутъ ростуть всѣлякй овочѣ теплыхъ краѣвъ: помаранчѣ, мельоны, тростина цукрова, всѣляке збôже, кукурудза, бавовна, тютюнъ и т. д. звѣрины всѣлякои также повнѣсенько. Люде займають ся тутъ переважно управою рôлѣ, сѣють збôже, садять бавовну и т. д. Ремесломъ мало займають ся; выробляють лишь вовнянй матеріи, горшки, шаблѣ та знаряды рôльничй. Давнѣйше вели значну торговлю, але вôдъ коли на побережу осѣли Французы и Анґлійцѣ та заказали торгувати невôльниками, то ихъ торговля пôдупала; теперь вывозить на продажь ще найбôльше пальмовои оливы. Столиця краю называесь Абомеґъ а на полудне вôдъ неи лежить мѣсто Аллада, що мае около 20.000 жителѣвъ. Французы мають тутъ зъ двохъ сторôнъ свои кольоніи надъ рѣкою Опара зъ мѣстами Порто-Ново и надъ моремъ Котону та ще кôлькома другими а вôдтакъ ще надъ рѣкою Аґоме. Пануючій теперь король въ Дагомею называесь Беганзінъ а его титулъ есть Гвасу Бовеле, що значить „велика рыба“; его попередникъ Ґлеґе, мавъ титулъ Кіні-кіні-кіні, то значить „левъ надъ львами.

Въ сѣмъ отже краю есть женьске войско — тй амазонки, про котрй вже такъ вôдъ давна говорить ся. Не треба однакожъ думати, що то самй найкрасшй дѣвчата, невôльницѣ зъ гарему, поубиранй парадно; то справедливй женьскй вояки, що мусять ити до бою противъ ворога. Два роки тому назадъ прийшлось Французамъ першій разъ бити ся зъ тымъ женьскимъ войскомъ, и тогды розôйшлась о дагомейскихъ амазонкахъ перша певна вѣсть, але все таки мало хто хотѣвъ тому вѣрити. Теперь вже знае ся на певно, що дагомейскій король Беганзінъ, мае ґвардію, зложену зъ 5000 дѣвчатъ, котра завсѣгды перша мае ити до бою передъ мужескимъ войскомъ, котрого есть около 15.000. Народъ называе тй дѣвчата - амазонки міносками (мі = нашь, но с=матѣръ) и каже, що то они жѣнки короля, але рѣчь певна, що они не жѣнки короля, хиба що вôнъ котру зъ нихъ выбере собѣ на жѣнку; имъ не вôльно вôддавати ся. Міноски выбирають ся зъ родинъ начальникôвъ племенъ або зъ донькокъ тыхъ невôльникôвъ, котрыми надѣлюють ся жѣнки короля. Они убирають ся въ цвѣтисти кафтаники безъ рукавôвъ и коротенькй червонй шараварки, а на головѣ мають круглй бѣлй шапочки безъ дашка, на котрыхъ повышиванй ящѣрки або якй другй страшнй звѣрята. Верхъ шараваровъ носять ще въ часѣ спокою довгй спôдницѣ, котрй въ бою пôдкасують. Пôдчасъ мира стережуть они всѣлякихъ будынкôвъ королевскихъ. Полкъ амазонокъ дѣлить ся на два прапоры: ґуґбае и аґодожіе, а оба стоять пôдъ проводомъ одного дѣвчины, котра вже давнѣйше найбôльше вôдзначила ся у войнѣ. Узброенй суть въ старй анґлійскй карабіны и короткй кривй ножѣ. Коли ступають до бою, то спѣвають таку воєнну пѣсню:

„Дагоме! Дагоме! — Тобѣ належить ся цѣлый свѣтъ; — твои доньки храбрѣйшй, якъ твои мужѣ вояки, и нѣколи ворогови не уступлять ся!“

„Дагоме! Дагоме! — Будуча борба буде страшна; пôпôдкасуемо спôдницѣ и будемо страшно рѣзати. — але ты, Дагоме, запануешь на цѣлôмъ свѣтѣ!“

Зъ оружіемъ неконче они умѣють обходити ся, бо учать ся лишь одна вôдъ другои, але за то тѣломъ суть дуже вправнй и люблять дуже военный танецъ. Каждый полкъ мае такй дѣвчата, що умѣють знамените танцювати и продукують ся передъ королемъ. Тогды спѣвають ему, що вôнъ сильнѣйшій вôдъ льва, та по на его приказъ нѣяке диво не есть неможливе. Присягають ему, що въ найблизшôй битвѣ кинуть ся на ворога градомъ куль и зъѣдять его карабіны. На доказъ того ѣдять якесь всѣлякимъ корѣнемъ приправленє тѣсто, котре зве ся акассу. А король тымъ дуже тѣшить ся, та бувае,

сада професора рôльництва. Платня 1440 зр. и три пятилѣтнѝ додатки по 200 зр. Подання вносити до Выдѣлу краєвого, речинець до 16 вересня с. р.

— **Зарядъ бурсы св. Арх. Михаила** въ Коломыи назначивъ речинець вносити поданя о принятє до дня 27 серпня. Просячѝ мають залучити до поданя свѣдоцтво хрещеня, шкôльне, поведеня (безъ стемпля), декларацію, кôлько можуть доплачувати и свѣдоцтво убожества. Принятѝ мають заосмотрити ся въ потрѣбну одежу, бѣлє и постѣль и до 31 серпня явити ся въ Бурсѣ. — При тôй нагодѣ вôдзыває ся зарядъ до вп. Патріотôвъ, щобы не забували на сю найстаршу, не маючу нѣякого маєтку бурсу, та щедрыми датками допомагали зарядови выживити и выховати найбôльше число молодежи. Вдячнôсть молодыхъ школярѣвъ буде найкрасшою нагородою для добродѣѣвъ. Зарядъ Бурсы: Гр. Кульчицкій.

— **Загальнѝ зборы товариства „Руска бурса"** въ Бережанахъ вôдбудуть ся дня 22 серпня о годинѣ 11-ôй передъ полуднемъ въ комнатахъ товариства. Позаякъ справа, котру мають сѝ зборы полагодити, вымагає присутности ²/₃ всѣхъ членôвъ, то просить ся вп. членôвъ, щобы зволили явити ся якъ найчисленнѣйше. Того самого дня вôдбуде выдѣлъ товариства вразъ зъ делєгатами радъ повѣтовыхъ засѣданє и полагодить принятє питомцѣвъ до Бурсы.

— **Конкурсъ на запомоги.** Выдѣлъ рускои бурсы стрыйскои розписавъ конкурсъ на 10, а взглядно 12 запомогъ стіпендійныхъ, въ квотѣ вôдъ 30 зр. до 60 зр. рôчно, платныхъ мѣсячными ратами зъ долу. Убѣгателѣ мають внести свои подання найдальше до 15 вересня на руки предсѣдателя товариства и долучити: 1) свѣдоцтво зъ укôнченыхъ наукъ и 2) свѣдоцтво убожества. Першенство мають ученики, котрѝ побирали запомогу въ минувшôмъ роцѣ шкôльнôмъ, якъ також ученики зъ тыхъ мѣсцевостей, котрѝ стальми рôчными датками причиняють ся до збôльшеня фондôвъ товариства.

— **Доповняючій выбôръ** двохъ членôвъ рады повѣтовои въ Коломыи въ мѣста, розписаный на день 21 вересня с. р.

— **Въ страху** були подорожнѝ и зарядъ зелѣзничій черезъ одного молодого подорожного, що въ пятницю по полудни ѣхавъ зъ Равы до Львова. Въ Жовквѣ попоѣвъ вôнъ собѣ смачно и закропивъ ся, якъ Богъ не приказавъ. Наслѣдки сеи перекуски дались єму чути въ дорозѣ передъ Куликовомъ. Що въ Жовквѣ скрывъ вôнъ до свого жолудка, то все добуло ся на свѣтъ незвычайною дорогою, а люде думали, що вôнъ дôставъ вже холєру. Єго высадили заразъ зъ поѣзду и въ товариствѣ хірурга въ Равы выслали до Жовквы. Тамъ поклали єго на выгôдне лôжко въ господѣ, а тымчасомъ повѣдомлено о цѣлôй пригодѣ ц. к. Намѣстництво. Зô Львова приѣхавъ ще тогожь дня дръ Ляховичь и той сейчасъ пôзнавъ, що ту не винна нещасна холєра, а тôлько перебрана мѣрка. Переспавшись, якъ треба, молодый сей подорожный вернувъ до Львова здоровъ якъ рыба. Але зарядъ зелѣзничій таки казавъ карболемъ вôдразити той ваґонъ, де подорожный заслабъ.

— **Зъ салѣ судовои.** Передъ Трибуналомъ судовымъ у Львовѣ ставали сими днями чотири „дамы" замарстинôвскѝ, що занимали ся выряджуванємъ дѣтей на другій свѣтъ. Звуть ся они: Єлисавета Вихоръ, лѣтъ 30 маюча, замужна; Марія Дроздъ, лѣтъ 24, замужна; Анна Писарска, лѣтъ 31, замужна и Ксенька Лозиньска, лѣтъ 26. Они мешкали въ селѣ Замарстиновѣ въ якôйсь хатѣ, що вже валила ся, и принимали дѣтей на выхованє. А що за оденъ рôкъ вынесено зъ тои хаты кôлькадесять померших дѣтей, то жидôвскій урядъ метрикальный звернувъ на се увагу прокураторіѣ державнои, а та завôзвала згаданѝ жѣнки передъ судъ. Розправа выказала, що всѣ они не дбали належито о дѣтей и тому засуджено ихъ такъ: Єл. Вихоръ на два мѣсяцѣ строгои вязницѣ, Дроздиху на 3 мѣсяцѣ, Писарску на два и Лозиньску на два мѣсяцѣ.

— **Сынъ Площаньского,** знаного редактора бувшого „Слова", що перебуває теперь у Вильнѣ, вôдбуває теперь — якъ доносить Kurjer Lwowski — кôлькамѣсячну кару у львôвскôй вязницѣ. Вôнъ попавъ ся до вязницѣ за якусь нечестну справу та хотѣвъ собѣ тамъ вôдобрати житє. Въ тôй цѣли ликнувъ вôнъ пять иголъ и шпильокъ и се видко пошкодило єму такъ, що зъ вязницѣ мусѣла єго дня 12 с. м. вôдвезти до шпиталю. Вôдъ матери, котра пробуває у Львовѣ, не хоче вôнъ приняти нѣякои помочи.

— **Зъ мосту надъ Прутомъ** въ Коломыи кинувъ ся до воды якійсь пяный селянинъ зъ Ключева. За нимъ скочивъ у воду поліціянъ Бѣлиньскій и хочь якій Прутъ глубокій въ тôмъ мѣсци, то таки вытягнувъ пяницю зъ воды вже непритомного. Лѣкарѣ привели єго до памяти.

— **Страйкъ робôтникôвъ** въ Коломыи, що выробляли жидôвскѝ талесы, прибравъ широкѝ розмѣры. Тому тиждень присягнули они передъ рабіномъ, що такъ довго не возьмуть ся до працѣ, поки не пôдвысшать имъ платнѣ. И такъ теперь звышь 400 родинъ робôтникôвъ остає безъ працѣ и безъ способу до житя.

— **Сварка середъ морскихъ фаль.** До залоги корабля „Порто", що належить до перевозовои компаніи зъ Гуслова, належавъ и морякъ Павло Рушковскій. Товаришѣ любили єго, бо бувъ веселый и добрый; однакъ вôнъ мавъ одну велику хибу, а то що бувъ занадто горячій. За що будь розлютивъ ся и черезъ те самъ терпѣвъ. Передъ трема тыжднями выплывъ вôнъ зъ трема иншими корабельниками човномъ на море и тамъ знову за якусь дрôбницю розлютивъ ся такъ, що ударивъ товариша. Зъ того выйшла сварка и бôйка. Човно перевернуло ся въ водѣ. Чимъ скорше приѣхало до нихъ одно француске судно, але выратувано лише трехъ зъ нихъ, а Рушковскій утопивъ ся.

Господарство, промыслъ и торговля

— Ц. к. Дирекція почтъ оголошує: Вôдъ 13 серпня входять въ житє такѝ змѣны въ оборотѣ почтовôмъ зъ Румуніею: Посылки великого обєму допускають ся до згаданого обороту пôдъ условіями обовязуючими въ монархіи, при тôмъ оплата вôдъ ваги пôдвысшує ся о половину. Декларація посылки надъ дѣйстну вартôсть заборонена. Посылки безъ декларованои вартости до ваги 5 клґ. мусять бути при наданю оплаченѝ.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 15 серпня. Президентъ полудневои зелѣзницѣ бар. Гопфенъ зрезиґнувавъ зъ зъ своеи посады.

Парижь 15 серпня. Завтра выѣзджає Карно на маневры пôдъ Монморільонъ, а зъ нимъ ѣде міністеръ войны и ґен. Мірібель.

Лісбона 15 серпня. Проявило ся тутъ кôлька выпадкôвъ занедужаня на холєру.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3 07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Подволочискъ въ Пôдв.	3 10	—	10.02	10·52	—	—
(зъ голов. двор.)	2 58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновецъ	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6 16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—
Приходять:	**Куреръ**		**Особовый**			**Мѣшан.**
Зъ Кракова	6·01	2 50	9·01	6·46	9·32	—
„ Пôдволоч. на Пôдвам.	—	2·45	9·17	6·55	—	—
„ (на гол. двор).	—	2·57	9·40	7·21	—	—
„ Черновецъ	10·09	—	7·56	1.42	7·06	—
„ Стрыя	—	—	1·11	9·16	2·35	—
„ Белзця	—	—	4·18	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	8·32

Часъ львôвскій; рôзниця вôдъ середно-европейского (зелѣзничого) о 35 мінутъ: на зелѣзницяхъ 12 год., у Львовѣ 12 и 35 мін. Цифры товстѝ и пôдчеркненѝ мінуты означають часъ нôчный вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

Одвѣчальный редактеръ: Адамъ Кроховецкій

що и самъ пôде въ танець, а тогды зъ одного и другого боку коло него танцює по шестеро дѣвчатъ. Такій танець вôдбуває ся особливо тогды, коли король якомусь послови заграничному хоче заявити свою найбôльшу ласку и вôддати єму найвысшу честь. А ось ще маленькій образокъ хоробрости дагомейскихъ амазанокъ:

Нôчь зъ дня 3 на 4 марта 1890 р. осталась глубоко въ памяти деякихъ Европейцѣвъ, проживаючихъ въ францускôй осели Котону на границы Дагомею. Громы били, що ажь земля трясла ся, блыскавки разъ въ разъ прошивали воздухъ, вѣтеръ зъ цѣлои силы нагинавъ вершки пальмъ въ долину, а зъ горы лило якъ зъ цебра. Мѣсто було обсаджене доокола францускимъ войскомъ, а три переднѝ сторожѣ военнѝ, вôддаленѝ вôдъ себе по кôлькасотъ метрôвъ и укрытѝ поза засѣками, забезпечували европейскѝ оселѣ вôдъ пôвночи и заходу. Головна сторожа, зложена зъ вôсѣмнацять стрѣлцѣвъ, пôдъ проводомъ поручника Конпейрата, стояла на кôлькасотъ метрôвъ вôдъ одного францускоґо дому торговельного. Она мала стерегти лѣсъ, зъ котрого дуже легко могли въ ночи напасти Дагомейцѣ на француску залогу. Вояки стояли за барикадою, а на кôлька метрôвъ вôдъ редуты стоявъ ще оденъ воякъ и неспускавъ ока зъ лѣса. Вояки въ тонкихъ мундурахъ ажь трясли ся вôдъ студени, але нѣхто не важивъ ся хочь бы на хвильку задрѣмати. Вже мало свитати, коли наразъ понѣсъ ся якійсь дивный шумъ и шелестъ якъ бы вôдъ листя, а за тымъ и якійсь шепôтъ. Воякъ на передѣ давъ заразъ знати. Прибѣгъ поручникъ и видить, якъ корчѣ папороти и трава чогось рушаєсь. Наразъ якъ бы на даный знакъ, выскочили міноски и зъ страшеннымъ крикомъ кинулись на Французôвъ, котрѝ мали ще тôлько часу, що сховались за редуту. Не було навѣть часу выстрѣлити зъ пушки, бо міноски вôдрѣзали вже и головы воякамъ, що єѣ обслугували. Теперь велѣвъ поручникъ стрѣляти, а міноски и собѣ почали стрѣляти. Ажь теперь залога въ мѣстѣ дôзнала ся, що ворогъ напавъ передну сторожу. Выслано заразъ помôчь, а коли та прийшла, застала вже множество трупôвъ доокола. Якъ разъ почало свитати. Збирають трупôвъ; дивлять ся, а то мѣжь иншими лежить и якась молода дѣвчина, въ червоныхъ шараваркахъ, а поверхъ нихъ пôдпнята спôдниця, на головѣ має бѣлу шапочку, а груди закрываe до половины цвѣтистый кафтаникъ; лежить зъ розложеными руками и держить въ однôй кривый нôжь зъ красно вырѣзаною ручкою, а въ другôй карабінъ. То була начальниця міносокъ, що погибла въ нôчнôй битвѣ.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ припимає лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.